

L'obra de la Caixa de Beneficència

Un testimoni de la bella utilitat d'aquesta venerable institució de Beneficència creada pel Sindicat de Metges de Catalunya

SR. PRESIDENT DE LA CAIXA DE BENEFICENCIA DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

Molt senyor meu:

Com cada any, en finalitzar el curs acadèmic, tinc la satisfacció d'adreçar-li aquesta lletra, per comunicar-li que he aprovat el cinquè curs de medicina, amb les notes de 4 aprovats i 1 notable.

Aprofito l'ocasió per suplicar-li que faci present a tots els del Sindicat, el molt agraïts que estem, tant jo com la meua mare, de la gràcia que m'ha fet la Caixa de Beneficència pagant-me les matrícules en els cinc anys que ja tinc cursats; puix, de no ésser així, degut a l'estat econòmic de la meua família, no m'hauria estat pas possible estudiar, i, per tant, poder ésser un home de carrera en un dia no gaire llunyà.

Crequi'm que no sé pas com expressar els meus sentiments vers aquest Sindicat, tan estimat de tothom (potser, més per mi encara), a qui deuré tot quant pugui arribar a conquerir en la vida.

Davant de la noblesa i altruisme de tots vostès, els qui constitueixen el Sindicat de Metges, ningú no pot mai deixar d'encomanar-se (si encara no els tenia) aquests sentiments; és per això que jo avui tinc de dir-li: que, havent canviat (afortunadament) la posició econòmica de la meua família, ja no precisó que se m'ajudi monetàriament, puix crec que les pessetes que a mi se'm donaven poden servir per auxiliar altres penes i necessitats.

No és pas que jo les menyspreï: Déu me'n guard; sincerament li dic que no he considerat mai com una almoïna el que vostès han fet per mi, si no com un honor i com a tal sempre ho he pregonat amb veu alta: l'ésser fillol del Sindicat és i serà per mi un títol.

Si el que jo fins ara he gaudit hagués estat una beca, crequi'm que no la deixaria pas i faria tot el possible per conservar-la; però ara penso que els diners que a mi se'm donen, poden ésser profitosos a un altre, poden eixugar altres llàgrimes, i, si jo els ho prengués, em pensaria que no sóc digne fillol d'aquesta casa, on no es respira més que noblesa.

Aviat arribarà el dia que podré demostrar-los que no ha caigut en sac foradat el que per mi han fet. Les seves bondats vers mi, m'omplen el cor, i no sé pas com dir-ho: sento frisança perquè ho sàpiguen aquells que encara no coneixen prou el Sindicat; així, veient les seves obres, sabran conèixer i estimar